

PAULO
COELHO

Zahir

14. BASKI

ÇEVİRİ: EMRAH İMRE

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
ZAHİR

Can Çağdaş

Zahir, Paulo Coelho

Portekizce aslından çeviren: Emrah İmre

O Zahir

© 2005, Paulo Coelho

© 2005, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

www.santjordi-asociados.com

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2005

14. basım: Mayıs 2024, İstanbul

Bu kitabın 14. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Editör: Ekrem Cantürk

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Beylikdüzü O.S.B Mah. Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü-İstanbul

Sertifika No: 52098

ISBN 978-975-07-3667-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
ZAHİR

ROMAN

Portekizce aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

Işğın Savaşçısının Elkitabı, 2003

On Bir Dakika, 2004

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

Okçu'nun Yolu, 2021

Mektub, 2023

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, 20. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu ve 85 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının El Kitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016), *Hippi* (2018) ve *Okçu'nun Yolu* (2021) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. Sosyal ağlarda en çok takipçiye sahip yazar olan Coelho'nun, 88 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 320 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. Portekizce, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ve Katalancadan çeviriler yaptı. Can Yayınları'nda on iki yılı aşkın bir süre editörlük yapan Emrah İmre, José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Jorge Luis Borges, José Mauro de Vasconcelos, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Tina Vallès, Fernando Pessoa, Samanta Schwebelin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi.

Arabadayken kitabımın ilk müsveddesine son noktayı koyduğumu söylemiştim. Beraber Pireneler'deki, kutsal kabul ettiğimiz ve harikulade zamanlar geçirdiğimiz bir tepeyi tırmanmaya başladığımızda ona kitabımın ana temasını ya da ismini öğrenmek isteyip istemediğini sordum; cevap olarak, sormayı çok istese de işime duyduğu saygıdan dolayı sormadığını ama söylersem büyük memnuniyet duyacağını belirtti.

Kitabımın ismini ve ana temasını söyledim. Konuşmadan yürümeyi sürdürdük ve dönüşe geçtiğimiz sırada bir ses duyduk: Yapraksız ağaçların tepelerinden eserek bize ulaşan rüzgâr, dağın büyüsunü ve kudretini bir kez daha açığa çıkarıyordu.

Ardından kar yağmaya başladı. Olduğum yerde durup içinde bulunduğumuz âna kafa yordum: düşen kar taneleri, gri gökyüzü, yanımda o. O her zaman, her an yanı başımdaydı.

Bütün bunları o an dile getirmeyi arzulamış olsam da kitabı açtığımda öğrenesin diye sonraya bıraktım. Bu kitabı sana, karıma adıyorum, Christina.

Yazar

Ey günah işlemeden hamile kalan Meryem,
dua et senden yardım isteyen bizler için. Âmin.

“İçinizden birinin yüz koyunu olsa ve bunlardan birini kaybetse, doksan dokuzunu çayırdaki bırakıp o kaybettiğinin peşine düşmez mi?”

Luka, 15:4

İthaka'ya doğru yola çıktığın zaman,
dile ki uzun sürsün yolculuğun,
serüven dolu, bilgi dolu olsun.

Ne Lestrigonlardan kork, ne Kikloplardan, ne de
öfkeli Poseidon'dan.
Bunlardan hiçbiri çıkmaz karşına,
düşlerin yüceyse, gövdeni ve ruhunu
ince bir heyecan sarmışsa eğer.
Ne Lestrigonlara rastlarsın, ne Kikloplara, ne azgın
Poseidon'a,
onları sen kendi ruhunda taşımadıkça,
kendi ruhun onları dikmedikçe karşına.

Dile ki uzun sürsün yolun.
Nice yaz sabahları olsun,
eşsiz bir sevinç ve mutluluk içinde
önceden hiç görmediğin limanlara girdiğin!
Durup Fenike'nin çarşılarında
eşi benzeri olmayan mallar al,
sedefle mercan, abanozla kehribar
ve her türlü baş döndürücü kokular;

bu baş döndürücü kokulardan al alabildiğin kadar
Nice Mısır şehirlerine uğra,
ne öğrenebilersen öğrenmeye bak bilgilerinden.
Hiç aklından çıkarma İthaka'yı.
Oraya varmak senin başlıca yazgın.
Ama yolculuğu tez bitirmeye de kalkma sakın;
varsın yıllarca sürsün, daha iyi;
sonunda kocamış biri olarak demir at adana,
yol boyunca kazandığın bunca şeylerle zengin.

İthaka'nın sana zenginlik vermesini ummadan.
Sana bu güzel yolculuğu verdi İthaka.
O olmasa, yola hiç çıkmayacaktın.
Ama sana verecek bir şeyi yok bundan başka.

Onu yoksul buluyorsan, aldanmış sanma kendini.
Geçtiğin bunca deneyden sonra öyle bilgeleştin ki,
artık elbet biliyorsundur
ne anlama geldiğini İthakaların.

Konstantinos Kavafis
(1863-1933)
(Çeviri: Cevat Çapan)

“Yazar Jorge Luis Borges’e göre Zahir fikri İslam geleneğinden gelir ve muhtemelen XVIII. yüzyıl dolaylarında ortaya çıkmıştır. Zahir sözcüğü Arapça, görünen, belli, apaçık ortada olan demektir. Bazı şeyler ya da insanlar, onlarla ilk temas ettiğimiz andan itibaren düşüncelerimizi azar azar işgal ederler, öyle ki sonunda başka hiçbir şeye dikkatimizi veremez hale geliriz. Kimileri buna azizlik adını verir, kimileriyse delilik.”

Faubourg Saint-Pères,
Fantastik Ansiklopedisi, 1953

BEN ÖZGÜRÜM

Kadının adı Esther, mesleği savaş muhabirliği, işgal edilmek üzere olan Irak'tan yeni dönmüş, otuz yaşında, evli, çocuğu yok. Adamın kimliği belli değil, yirmi beş yaşlarında, esmer tenli, yüz hatları Moğolları andırıyor. İkisi en son Faubourg Saint-Honoré Sokağı'ndaki bir kafede görülmüşler.

Polise bildirildiğine göre ikisi önceden de buluşmuşlar, ancak kaç kez buluştukları bilinmiyor: Esther her seferinde –kimliğini saklayarak Mikail ismini kullanan– adamın çok önemli biri olduğunu dile getirse de bu önemin gazetecilik kariyeri için mi yoksa bir kadın olarak kendisi için mi olduğunu belirtmemiş.

Polis soruşturma başlatmış. Fidyeye için kaçırma, şantaj, kaçırıp öldürme gibi olasılıklar masaya yatırılmış – ki bu sonuncusu pek de şaşırtıcı sayılmaz, çünkü mesleği gereği, bilgi edinebilmek için terörist şebekelerle ilişkili insanlarla sıklıkla temas halinde bulunmuş. Ortadan kaybolmadan önceki haftalarda banka hesabından düzenli olarak para çekildiğini tespit etmişler: Müfettişler bu çekimlerin bilgi karşılığı ödeme için yapıldığı olasılığı üstünde durmuşlar. Giysilerinden eksilen olmamış ama ne ilginçtir ki pasaportu bulunamamış.

Adamın kimliği bilinmiyor, çok genç, poliste herhangi bir kaydı yok, kimliğini belirlemeyi sağlayacak hiçbir iz bırakmamış.

Kadının adı Esther, uluslararası çapta iki gazetecilik dl var, otuz yaşında, evli.

Benim karım.

Derhal şüpheli kabul edilerek gözaltına alıyorum, çünkü karımın kaybolduğu gün nerede bulunduğumu söylemeyi reddediyorum. Fakat çok geçmeden gardiyan kapımı açıyor ve artık özgür olduğumu söylüyor.

Neden özgürüm? Çünkü günümüzde herkes herkesin yaptığı her şeyi bilir, bilgiye ulaşmak için istemek yeterlidir: Kredi kartımız nerelerde kullanılmış, en çok nerelere gitmişiz, kimlerle yatmışız. Benim durumumda iş daha da kolay: Bir kadın, üstelik o da gazeteci, karımın arkadaşı, boşanmış –dolayısıyla benimle yattığını başına dert açmadan söyleyebiliyor–, gözaltına alındığımı duyunca lehimde tanıklık etmiş. Esther'in ortadan kaybolduğu gün ve gecesinde kendisiyle olduğuma dair somut deliller sunmuş.

Başmüfettişle konuşmaya gidiyorum, kişisel eşyalarımı iade edip özür diliyor ve yasalar çerçevesinde gözaltına alındığımı, devlete dava açamayacağımı belirtiyor. Kesinlikle böyle bir niyetimin olmadığını söylüyorum, herkesin daima şüpheli olarak görüldüğünü ve hiç suç işlememişse dahi günün yirmi dört saati izlendiğini zaten biliyorum.

“Özgürsün,” diyor, gardiyanın söylediğini tekrarlayarak.

Öğrenmek istiyorum: Karımın başına gerçekten bir şey gelmiş olamaz mı? Terör şebekelerinden kişilerle kurduğu devasa irtibat ağı yüzünden bazen peşinde birilerinin olduğunu hissettiğini bana birkaç kez söylemişti.

Müfettiş konuşmaktan kaçınıyor. Israr etsem de ağzından laf alamıyorum.

Karımın pasaportunu kullanarak seyahat edip edemeyeceğini soruyorum, edebileceğini söylüyor, ne de olsa hiçbir suç işlememiş, ülkeye özgürce girip çıkması nasıl engellenebilirmiş ki?

“Şimdiye kadar Fransa’dan ayrılmış olabilir mi yani?”

“Seni yattığın kadın yüzünden mi terk ettiğini düşünüyorsun?”

“Üstünüze vazife değil,” diye cevap veriyorum. Müfettiş bir an duraksayıp ciddileşiyor, gözaltına alınmamın rutin bir işlem olduğunu, karım ortadan kaybolduğu için çok üzgün olduğunu söylüyor. Kendisi de evliymiş ve her ne kadar kitaplarımı sevmese de (demek ki adımlı duymuş, görüldüğü kadar cahil değilmiş!) kendini benim yerime koyabiliyor, başıma gelenlerin kolay olmadığını anlıyor.

Şu andan itibaren ne yapmam gerektiğini soruyorum. Kartvizitini uzatıyor ve haber alırsam kendisine bildirmemi söylüyor – filmlerde habire gördüğüm bir sahne bu, hiç ikna olmuyorum, müfettişler hep anlattıklarından fazlasını bilirler.

Esther son kez görüldüğünde yanında bulunan kişiyi tanıyıp tanımadığımı soruyor. Takma ismini bildiğimi, ama bizzat tanımadığımı söylüyorum.

Evde sorun yaşayıp yaşamadığımızı soruyor. On yıldan fazla süredir beraber olduğumuzu, her çift gibi bazen sorunlar yaşasak da herhangi bir aşırılık bulunmadığını söylüyorum.

Nazikçe, son zamanlarda boşanma hakkında konuşup konuşmadığımızı, karımın ayrılmayı düşünüp dü-

şünmediğini soruyor. Her ne kadar –“her çift gibi” diye tekrarlıyorum– arada sırada tartışsak da böyle bir olasılığın asla gündeme gelmediğini söylüyorum.

“Arada sırada mı tartışıyorsunuz yoksa sıklıkla mı?”

“Arada sırada,” diyorum ısrarla.

Öncekinden de daha nazik bir biçimde, karımın, arkadaşısıyla aramdaki ilişkiyi bilip bilmediğini soruyor. Arkadaşısıyla ilk –ve son– buluşmamın o gün gerçekleştiğini söylüyorum. “İlişki sayılmazdı, aslında laf olsun diye yapılmış bir şeydi, sıkıcı bir gündü, öğle yemeğinden sonra yapacak hiçbir şey yoktu, ayartma oyunu insana hep yaşama sevinci vermiştir, işte bu yüzden kendimizi yatakta bulduk.”

“Sırf günün sıkıcılığını geçirmek için başkalarıyla yatar mısınız?”

Aklımdan böyle soruların soruşturmayla alakası olmadığını söylemek geçiyor, ama onu kendime düşman etmemeliyim, daha sonradan ona ihtiyacım olabilir – ne de olsa Lütuf Bankası denen görünmez kurumun hep faydasını görmüşümdür.

“Bazen. Yapacak ilginç hiçbir şey yoktur, kadın heyecan peşindedir, ben de macera, derken olan olur. Ertesi gün ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranırız ve hayat devam eder.”

Müfettiş teşekkür ediyor ve sıkmam için elini uzatıyor, kendi dünyasında işlerin pek öyle yürümediğini söylüyor. Sıkılma, daralma, hatta yatağa gitme arzusu varmış, ama her şey daha kontrollüymüş, kimse aklımdan geçeni ya da canının istediğini yapmazmış.

“Belki de sanatçılar bu konularda daha özgürdür,” diye yorumda bulunuyor.

Dünyasını gayet iyi tanıdığımı, ama şu anda topluma ve insanlığa dair görüşlerimizi karşılaştırmayı istemediğimi söylüyorum. Susup sonraki hamlesini bekliyorum.

Gözden kaybolmuştu ama ancak şimdi anlıyordum ki Zabir, bir nesneyi takıntı haline getirmiş bir adamdan çok daha öte bir şeydi, Borges'in öyküsünde bahsettiği Kurtuba camiinin bin sütunundan sadece biriydi, ya da iki senedir korkunç biçimde tecrübe ettiğim üzere, Orta Asya'da bir kadındı. Nesilden nesle aktarılmış her şeye yönelik bir takıntıydı Zabir, hiçbir soruyu cevapsız bırakmıyor, bütün boşluğu dolduruyor, her şeyin değiştiği gerçeğini hesaba katmamıza asla izin vermiyordu.

Savaş muhabiri karısı bir gün ansızın kayıplara karışan ünlü bir yazar... Paris gecelerinde gizli buluşmalar... Şamanlar ve berduşlar... Yoksulluklarına rağmen hayatı dolu dolu yaşayanlar... Yazgılarının peşinden koşanlar... Yüreğini pusula ederek yollara düşen bir âşık...

Paulo Coelho'nun en samimi romanlarından *Zabir*, Santiago Yolu'nda filizlenip Paris sokaklarından geçerek Orta Asya'nın bozkırlarına uzanan büyüleyici bir aşk hikâyesi.

Aşk vahşi bir güçtür. Zapt etmeye çalışırsak bizi mahveder. Hapsetmeye çalışırsak bizi köle eder. Anlamaya çalışırsak bizi şaşkına çevirir.

#brezilyaedebiyatı #inanç #kendinibulmak #içyolculuk #savaşmuhabiri

 can

 canyayinlari.com | | | canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-3667-4

9 789750 736674